

Vi blir eldre, kjære brødre, og takk for det!

Her er høstens første bursdagsliste:

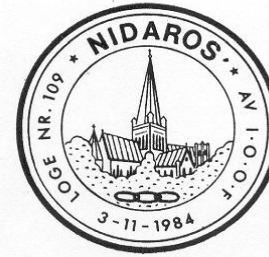
Eidar	Iversen	14.aug	84	år
Stig Arne	Øverby	23.aug	56	år
Ragnar	Moan	26. aug	65	år
Kåre Johan	Moen	08.sept	84	år
Harald Olav	Storli	27.sept	73	år
Paul Tore	Hulsund	29.sept	70	år
Pål	Sund	07.okt	66	år
Bjørn	Basmo	10.okt	71	år
Harald	Øien	19.okt	70	år
Helge Sigmund	Wannebo	20.nov	74	år
Nils	Moe	21.nov	78	år

Vi ser at to av våre brødre har runddag nå i høst, og vi gratulerer Paul som fyller 70 den 29/9. Snart kommer også Harald Øien som også blir 70, og lenger utpå året kommer enda flere runde jubilanter blant våre brødre. Hvem det er? Tja, følg med i neste nummer av Nidarosa på nett, så får du se!

Logemøter i en pandemi-tid er ikke bare enkelt. På ordenens side i Facebook ser vi at det er ulike meninger bland våre ordenssøsken rundt omkring i landet. Noen mener at Stor Sire var for «slepphendt» da han ga beskjed om at det var greit å avholde møter i logelokalene, hvis man fulgte pålagte retningslinjer fra ankomst, ved møtet inne i logesalen på ettermøtet. Så kom det kontrabeskjed, og da var det mange som ga uttrykk for at **det** var galt. Her i distriktet er det nå bestemt at det ikke blir ordinære møter før tidligst 1. oktober. Bare nett til da.

Kommende møter blir på nett, inntil videre. Oppdatert møteplan vil ligge på nettsida vår. Hyggetreffet for dagpasienter v/Ladesletta Helse— og Velferdssenter mandag 19/11 og førjulskonserteren må dessverre avlyses.

Logedressen finner du hos

Nidarosa

Loge 109 Nidaros

Nr. 3—2020

Vår Overmester, Kjell Erik Schjelvaag, har ordet: «Det har vært en del hendelser det siste halvåret som har fått meg til å reflektere litt over hvordan vår ordens grunnleggende verdier står seg i vår tid, og da fikk lyst til å dele noen tanker med dere. Jeg starter med det som er årsaken til at vi for tiden møtes foran skjermer og ikke i logesalen: Virusset – pandemien! Det sies at den har skapt en unntakstilstand som vi ikke har opplevd siden krigen, og det er antakelig noe i det. I en slik situasjon appelleres det til samhold, «dugnad», om å gå sammen til kamp mot den felles usynlige fienden. I Norge fungerte dette godt – i alle fall den første tiden. Kanskje har vi i vår kultur bedre forutsetning for å mobilisere til dugnad enn mange andre?

I flere andre land ser vi at dette er helt annerledes. Folk som demonstrerer mot smitteverntiltak, ledere som fraskriver seg ansvar, der økonomi prioriteres, valg eller gjenvalg blir viktigere enn folks helse. Politikere som aksepterer tapstallene fordi det tjener dem selv. «It is what it is».

Men også i Norge ser vi nå et trykk mot den felles innsatsen. Det er krav fra ulike hold om lempning på restriksjonene. Bør fotball i 7. divisjon prioriteres foran det å redusere smittefaren i landet? Hva med økonomiske hensyn til reiselivsnæringen? Skal vi tillate

smekkkfulle busser og tog, turer til Sverige for å kjøpe billig sprit og tobakk? Vi ser nå tendenser til at en del ikke **vil** etterleve restriksjonene. Reiser på harrytur til Sverige og skryter av det i avisen etterpå, tar med barn på handletur slik at de ikke kan begynne på skolen i rett tid, Oslofolk som klumper seg sammen på de mest populære badestrendene, ...for å nevne noen.

Jeg var inne på krigslignende tilstander. For en del år siden skulle jeg holde et kort kåseri om noe som opptok meg der og da. Det var en dag der vi våknet til et kraftig snøfall som hadde vart gjennom natten. Det var hyl og skrik i alle medier: Veiene var jo ikke brøytet!! Ikke fortauene eller sykkelvegene heller, for den saks skyld. Selv om det var et ekstremt tilfelle, burde selvfølgelig kommunen holdt seg med utstyr og bemanning til å holde alle vegene snøfrie til enhver tid, og det var særdeles langt mellom dem som selv tok i et tak og ryddet på fortauet. Det slo meg den gangen at – hva om slike holdninger hadde vært like fremtredende under krigen? Men tilbake til nåtiden. Det er kanskje ikke bare pandemien som får en til å undres over hvilke verdier som kommer til uttrykk? Høylytt festing til langt på natt til sjananse for andre, hensynsløshet i trafikken og villmannskjøring. Listen kunne sikkert vært lang... Dette får meg til å undres: Hvor er vi på vei? Er de tingene jeg har nevnt bare utslag av den spesielle situasjonen vi er i, eller er det noe som stikker dypere – kanskje det er slik at viruset får fram noe som har fått utvikle seg så å si i det skjulte? Hvor står så Odd Fellow og våre verdier i dette bildet? Er våre verdier og budord helt utdatert, eller er de kanskje viktigere enn noen gang? Jeg synes ikke det er vanskelig å se at et uselvvisk utgangspunkt i Vennskap, Kjærlighet og Sannhet og mottoet «gjør mot andre det du vil at andre skal gjøre mot deg» vil være en god motvekt mot de uønskede handlingene og holdningene vi ser. Et samfunn der ordenens verdier lever og holdes i hevd vil være mye bedre rustet til å tåle påkjenninger som de vi møter i dag, enn om disse fanene ikke holdes høyt. Slik sett er Odd Fellow ordenen kanskje viktigere enn noen gang – og kanskje bør vi bli flinkere til å målbære ordenen og det den står for ute i samfunnet?»

Kjell Erik Solhjell

Overmester

En trist melding kom til oss i sommer: Thor Eggen døde den 29. juni 78 år gammel. Thor var godt voksen da han ble innviet i logen den 12. februar 2015, 73 år gammel. Han hadde imidlertid hatt flere besøk i logen vår før den tid, som foredragsholder. Kunnskapsrik var han, og en god forteller som fenget tilhørerne, uansett hvilket tema han snakket om. Etter at han hadde holdt noen foredrag spurte Thor om hva som skulle til for å bli medlem i Odd Fellow, og da gikk det ganske kort tid før han ble innviet. De første årene fulgte Thor oppfordringa fra Undermester og møtte trofast. Så begynte imidlertid kroppen å si fra at ikke alt var som det skulle. Det var ulike

symptomer, og mange turer til St. Olav, men når jeg ringte ham og spurte hvordan det stod til og om han kom i logen snart, sa han som regel at formen nok ikke var helt på topp, men at han så fram til å komme på møtene våre igjen. Slik skulle det imidlertid ikke gå. Etter hvert tok sykdommen overhånd, og den 29. juni sovnet han fredfullt inn. Han ble bisatt fra Ilen kirke den 7. juli. Familien ønsket ikke noen spesiell oppmerksomhet, i form av tale eller fane fra logen i forbindelse med bisettelsen, men ganske mange ordenssøsken møtte opp, og en krans fra logen ble vår siste hilsen til bror Thor Eggen. Vi lyser fred over Thor sitt minne.

Ekstraordinært ettermøte. Onsdag 16. august møttes vi til det vi kan kalle et ekstraordinært ettermøte på Egon i sentrum. Mange brødre har snakket om at vi må møtes litt fysisk nå i disse corona-tider, og nå på onsdagskvelden ble det endelig samling. 14 brødre møttes rundt 3 bord som EKS. OM Thor Olsen hadde reservert i kjelleren på Egon. Vi bestilte mat og drikke etter eget ønske og praten gikk livlig rundt bordene. Det var tydelig at brødrene syntes det var godt å treffes igjen, og alle var enige om at dette må vi gjenta - hvis vi ikke snart får møtes i logelokalene igjen. Takk for en trivelig samling!

